

ὦ! Ἀμαλία! ἐν τῇ ζωῇ σου ὑπῆρξας δυστυχής· μετὰ πτωχῶν συναναστρέφεσο καὶ συνωμίλεις, καὶ μετὰ πτωχῶν συνέτρωγες. Ἐν δὲ τῷ θανάτῳ σου εὐτυχής· πλούσιοι σὲ ἀκολουθοῦσι κλείοντες χάριν σου τὰ καταστήματα αὐτῶν, πλούσιοι σὲ συνωδεύουσι μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν δὲ κηδεῖαν σου ἀρχιερεὺς τιμᾷ!

Τοιοῦτος εἶναι ὁ κόσμος· εὐτυχεῖς δὲ εἴμεθα, διότι δὲν εἶναι χειρότερος!

IV.

Παρήλθον ἑνδεκα ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Ἀμαλίας. Ἀνάγκη ὅθεν νὸ ρίψωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ, ἵνα μάθωμέν τι περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν.

Ἡ μὲν μήτηρ ἐτῶν πεντήκοντα τριῶν, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῶν θλίψεων καὶ ὀδυνῶν ἐγένετο ἄγνωστος. Μόνον δὲ ἐκ τῆς συμπαθητικῆς ὀφείας τοῦ προσώπου αὐτῆς ἡδύνατό τις νὰ διακρίνη τὴν πρὸ δώδεκα ἐτῶν ζωηρὰν ἐκείνην χήραν. Ἡ δὲ Ἀγγελικὴ ἢ ἄλλοτε γλυκεῖα καὶ εὐθυμος, νῦν δὲ μελαγχολικὴ καὶ ὠχρὰ τὴν ὄψιν, ἤγε τῶρα τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Διέσωζεν εἰσέτι κάπως τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου αὐτῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν προτέραν θέαν τοῦ ὅλου αὐτῆς σώματος. Τὰ ἄλλοτε ῥόδινα αὐτῆς χεῖλη εἶχον μεταβληθῇ εἰς ὠχρὰ· οἱ μάγοι ἐκείνοι ὀφθαλμοὶ της βαρυνθέντες ἐκ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου, ἔπαυσαν πλέον νὰ θεωρῶσι μετὰ περιεργείας καὶ γλυκύτητος. Πᾶν ὅ,τι ἔβλεπον κατὰ πρῶτον, τὸ ἐμίσουν καὶ τὸ ἀπεστρέφοντο ἂν τὸ ἔβλεπον καὶ ἐκ δευτέρου. Ἐνῷ πρότερον ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀνεγίνωσκετο ἡ συμπάθεια, ὁ ἔρω, ἐνῷ ἐκ τῆς ὁμιλίας αὐτῆς ἐκέρδιζες νίκας, κόσμον καὶ ἀπῆλθαι παρὰ δαίμονας, τῶρα οὐδὲν ἄλλο δύνασαι νὰ διακρίνης ἐγκεχαραγμένον ἐπὶ τοῦ μετώπου της, εἰμὴ τὸ μῖσος, τὸν κόρον, καὶ τὴν ἀποστροφὴν, οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῆς συναναστροφῆς αὐτῆς, εἰμὴ τὴν εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς περιφρόνησιν, καὶ πᾶν, τέλος, ὅ,τι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ καρδιά σου δὲν εὐχαριστεῖται νὰ ἀκούῃ. Τοιαύτη ἡ Ἀγγελικὴ.

Ἡ δὲ Ἀλεξάνδρα, τὸ βρέφος ἐκεῖνο τὸ γεννηθὲν ἐν μέσῳ δυστυχίας, ἐμέτρα τὴν ἡλικίαν δέκα καὶ πέντε ἀνοίξεων. Ἦτο ὠραία· καλλονῆς σπανίας καὶ ἐξαιρετικῆς· τὸ μέτριον αὐτῆς ἀνάστημα, τὸ κοράλλινον αὐτῆς στόμα, οἱ σχιστοὶ ἀμυγδαλωτοὶ καὶ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, αἱ κλαδωταὶ ἐβενόχροις βλεφαρίδες, τὸ ἀγέρωχον αὐτῆς μέτωπον, ἡ κομψὴ αὐτῆς ῥίς, τὸ ἑλαφρὸν καὶ φυσικώτατον αὐτῆς βάδισμα καθίστων αὐτὴν εἰδωλὸν λατρείας. Ἦτο ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἀληθὲς πρότυπον ἀρχαίας Ἑλληνίδος. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡτένιζεν αὐτὴν πάντοτε μειδιῶσα· ἡγάπα δὲ αὐτὴν ὡς ἐραστοῦ εὐγενῆς καρδία δύναται νὰ ἀγαπήσῃ, καὶ ἔτι πλεῖον.

Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἀγγελικὴ βαρυνθεῖσα πλέον τοῦ νὰ ἀπολαμβάνῃ σιωπηλῶς καὶ ἡσύχως τὰς λύπας καὶ τὰς θλίψεις τοῦ κόσμου τούτου, ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισεν ἵνα, τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ βίου της ἀφιερῶσιν εἰς δεήσεις καὶ προσευχὰς τῷ Ὑψί-

στώ, εἰσερχομένη εἰς τι μοναστήριον. Μάτην ἡ μήτηρ μετὰ τῆς Ἀλεξάνδρας παρεκάλουν αὐτὴν ἵνα μὴ ἀποφασίσῃ τὸ τοιοῦτον· μάτην παρεκάλεσαν τὸν ἱερέα ἵνα ἀποτρέψῃ αὐτὴν ἀπὸ ταιαύτης ἀποφάσεως, δυναμένης νὰ φέρῃ προῶτως εἰς τὸν τάφον μητέρα καὶ ἀδελφὴν. «Ἡ ἀγγελικὴ τὸ εἶπε, τὸ ἀπεφάσισε, θὰ τὸ πράξῃ». Τοιαύτην ἀπάντησιν ἔδιδεν εἰς τε τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν καὶ εἰς τὸν ἱερέα.

Δὲν παρήλθε μὴν καὶ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρει κατευθυνόμενον εἰς τὸ ἐν Ἀθῶνι μοναστήριον τῶν καλογραιῶν, φέρον ἐν αὐτῷ τὴν Ἀγγελικὴν. (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἀπωλέσας ὁ Σόλων περιηλμένον υἱόν, ἐθρήνει τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ.

— Τὰ δάκρυά σου εἰσὶν ἀνωφελῆ, τῷ εἶπέ τις.

— Διὰ τοῦτο κλαίω, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Οἱ Παρίσιοι — εἶπε τις — εἶναι ἡ κόλασις τῶν ἵππων τὸ καθαρτήριο (purgatorium) τῶν ἀνδρῶν καὶ ὁ παράδεισος τῶν γυναικῶν. Εἶχε δίκαιον!

Κυρίως τις ἔχων τὸν πῶγωνα ἐρυθρὸν ἠρώτᾳ ποτε κωμικόν τινα διατρίβει τῷ πῶγωνος. Γνωρίζετε τί ἀπήντησεν ἐκεῖνος;

— Ὅταν ὁ Θεὸς ἐμοῖραζε τὰ γένηα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἦλθεν ἡ σειρά μου, τοῦ εἶχαν ἀπομείνει μόνο κόκκινα καὶ ἐπροτίμησα νὰ μὴν πάρω καθόλου.

Χωρικὸν τινα ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ θεάτρου ἠρώτησέ τις, ἂν ὑψαριστήθη ἐκ τοῦ θεάματος καὶ τῶν ὑποκριτῶν.

— Αὐτοί, ἀδελφέ, μιλοῦσαν γιὰ τῆς δουλειᾶς τους — ἀπεκρίθη.

Κάρολος ὁ V' ἔλεγεν ὅτι ἂν ᾔθελε νὰ λαλήσῃ πρὸς τὸν Θεόν, θὰ ἐλάλει ἰσπανιστί, πρὸς τοὺς ἄνδρας γαλλιστί, πρὸς τὰς γυναῖκας ἰταλιστί, καὶ πρὸς τὸν ἵππον τοῦ γερμανιστί.

Ὁ ποιητὴς τῆς Ἀντιγόνης ἔλεγε ποτε ὅτι διὰ νὰ συμπληρῶσιν τρεῖς στίχους τῷ ἐχρειασθήσαν τρεῖς ἡμέραι — Ἄλλος ποιητὴς ἀκούσας αὐτὸν — Τρεῖς ἡμέραι! εἶπεν. Εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ ἔκαμον ἑκατόν. Ἀλλὰ θὰ ἔζων οἱ στίχοι σου μόνον τρεῖς ἡμέρας ἀπήντησεν ὁ Σοφοκλῆς.

Ποιητὴς, ἐκ τῆς σχολῆς τῶν πεισιθανάτων, ἀπειρίθμει εἰς ἑκατοντάδας ἀνουςίων στίχων τὰ δεινὰ του. Ἡμέραν τινα ἀνεγίνωσκε τὸ ποίημά του εἰς φίλον τινα καὶ ἐζήτην τὴν γνώμην του.

Τί φρονεῖς, ἔλεγε, λοιπὸν περὶ ἐμοῦ;
— Φρονῶ, ὅτι εἶσαι τῷ ὄντι ἀξιολύπητος!
— ;;;!!! —

Ἡρώτων ἱατρὸν ὀγδοηκοντούτην, ἀπολαύοντα ἄκρας ὑγείας, πῶς κατάρθου πάντοτε νὰ ᾔνε τοσούτῳ ὑγιῆς.

— Διότι παραγγέλλω τὰ ἱατρικά μου, ἀλλὰ δὲν τὰ λαμβάνω, ἀπήντησε.

Ἡρώτησέ τις τὸν πολὺν Φοντενέλλον πῶς ἀπέκτησε τοσούτους φίλους καὶ οὐδένα ἐχθρόν.

— Διὰ τῶν δύο τούτων ἀξιομάτων — εἶπε. — Τὰ πάντα εἶνε δυνατὰ, καὶ, ὁ ἅλος ὁ κόσμος ἔχει δίκαιον.

Καθηγητὴς Γυμνασίου εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς τινὰ μαθητὴν τοῦ ἔγγραφον τιμωρίαν, παραγγείλας νὰ ἐπιγράψῃ ἐπ' αὐτῆς μεγάλους γράμμασι τὴν λέξιν τιμωρία. Ὁ μαθητὴς ἔγραψε: Τι. . . . μωρία!

Νεὰ κυρία ἐξομολογεῖτο παρὰ τινι πνευματικῷ. Οὗτος ἄφ' οὗ περὶ πολλῶν τὴν ἡρώτησε, σχετικῶν τῇ διαγωγῇ της, ἐπεθύμησε, φαίνεται, νὰ γνωρίσῃ κάλλιον τὴν ἐξομολογουμένην καὶ ἡρώτησεν αὐτὴν πῶς ὀνομάζεται, ἀλλ' ἐκείνη:

— Τὸ ὄνομά μου, πάτερ μου, δὲν πιστεύω νὰ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἀμαρτημάτων μου, ἀπήντησε.

Ὁ κ. Κ. . . ὑπέκειτο εἰς συνεχεῖς ἀφαιρέσεις. Κυρία τις τῷ διηγεῖτό ποτε, ὅτι δὲν ἀπέκτησε παιδιὰ, ἀλλ' ἐκεῖνος.

— Καὶ ἡ μήτηρ σας, Κυρία, ἀπέκτησεν; εἶπε.

— Πῶς Κύριε;

— Βεβαίως. Ἡ στεῖρωσις Ὑμῶν ἴσως εἶνε κληρονομικὸν ἐλάττωμα.

Ἐρρίκος ὁ Δ'. ἡρώτησε χωρικὸν τινὰ, διατὶ ἐφ' τὴν κόμην λευκὴν τὸν πώγωνά μελανά εἶχεν.

— Διότι, ἀπεκρίθει αὐτός, ἡ κόμη μου εἶνε κατὰ 20 ἔτη γηραιότερα τοῦ πώγωνός μου. Φυσικώτατον.

Ἐὰν ἐγνώριζον, ἔλεγεν ὁ Hoché, ὅτι ὁ σκοῦφος μου γνωρίζει τοὺς διαλογισμούς μου θὰ τὸν ἔρριπτον εἰς τὸ πῦρ.

Ἐρρίκος ὁ Δ'. ἀπήντησέ ποτε ἐν Λούβρῳ ἄγνωστόν τινα, οὐτινος, ὅμως τὸ ἐξωτερικὸν τῷ ἐφαίνετο λίαν κοινόν. Τὸν ἡρώτησε εἰς τίνα ἀνήκει.

— Εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος αὐθαδῶς.

— Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, ἔχεις μωρὸν δεσπότην, βλέπω.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

Χρυσὸς ἀητός.

Χρυσὸς ἀητὸς καθότανε σὲ ριζιμῶδ λιθάρι
Κ' ἐθάσασε στὰ ρύχια τοῦ ἀνθρωπίνου κεφάλι.
Φοραῖς φοραῖς τὸ τσίμπαρε, φοραῖς φοραῖς τοῦ λέγει.
— Κεφάλι, κακοκέφαλο, τί ράχης καμωμένα,
Ποῦ σὲ κρατῶ στὰ ρύχια μου καὶ σὲ τοιμπάω καὶ παίζω;
— Σαράντα χρόνους ἔκαμα στοὺς κλέφταις καπετάνιος,
Κατέρα δὲν ἀδίκησα, με βάρεσαν οἱ ἴδιοι.
Γιατ' εἶχα μὲ κρυφὴ γραφὴ, ἀπὸ κρυφοῦ ριζτάκι,
Μοῦ γράφον ὁ κουμπάρος μου νὰ πάρω ἀμνηστία.
Συντρόφοι μου μ' ἐρώτησαν καὶ ἐγὼ δὲν τοὺς τὸ εἶπα.
Τραβῆξαν τ' ἀλαφρὰ σπαθιά, μοῦ πῆραν τὸ κεφάλι.

Ἡ Ἀρετή.

Διψᾷ οἱ κάμποι γὰρ νερό καὶ τὰ βουνὰ γὰρ χιόνια,
Διψᾷ καὶ ἡ δόλια ἡ Ἀρετὴ γὰρ μὲ σταλὰ νεράκι.
Πέριτε ἡμερούλαις νηστικὰ καὶ δέκα διψασμένη.
Καὶ ἡ μάττα της τῆς ἔλεγε καὶ ἡ μάττα της τῆς λέγει.
— Δόσ' Ἀρετὴ τὸ λόγο σου γὰρ νὰ σ' ἀρρεθωνιάσω.
— Δὲν στόειπα μὲ, δὲν σὲ εἶπα δῶ, δὲν στόειπα τρεῖς καὶ πέντε;
Θὰ παντρευτῶ στὰ Σουδερά, ποῦν' οἱ Πειμεζατοί,
Π' ἀστράφτει καὶ λαμποκοπᾷ ἡ λεβεντιά κ' ἡ νιότη.

Ἡ Κόρη.

Κόρη, ποῦ πᾶς ἀνήγορο μὲ τὴ βαρελοπούλα;
Κορτοκατέρει νὰ σοῦ πῶ, καὶ θὰ σὲ ῥωτήσω.
— Μὴν εἶδες τὴν ἀγάπη μου, τὴν ἀγαπητικιά μου;
— Στὴ βρύσι πάει γὰρ νερό πιῇ καὶ νὰ γιομίση.
— Χαιρέτα μου τὸν πλάτανο, χαιρέτα μου τὴν βρύσι,
Χαιρέτα τὴν ἀγάπη μου π' ὀρχεται νὰ γιομίση,
Νὰ τῆς θολώσης τὸ νερό, νὰν τὴν χασομερίσης
Νὰ πάη κ' ὁ νῆδς ὅπ' ἀραπάει νὰ παίξῃ, νὰ γελᾷ.
Νὰ τὴν χορτάσῃ φίλημα, νὰ τὴν χορτάσῃ ἀγκάλα.
(ἐξ Ἀργονος) Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΤΝΙΩΤΗΣ
(συλλέκτης)

Εἰς τὰ γεννηθῆια της.

(κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος)

Εὐθυμὸς κώδων ἀντηχεῖ μικροῦ Ἐξωκκλησίου,
Καὶ σπεύδουν πάντες εὐλαβεῖς μετ' ἀνθ' εἰς τὴν χεῖρα
Νὰ στέψουν τὸ εἰκόνημα ἀγαπητοῦ ἁγίου
Νὰ καύσουν εἰς τὴν χάρι του λιβαρωτὸν καὶ μῦθρα.
Ἄγιον αἶσθημα καλεῖ τὰ πλήθη—ἡ θρησκεία,
Τὸ ἄστρον τὸ παρήγορον ἐν ταύτῃ τῇ σκοτίᾳ.
Εὐθυμὸς κώδων ἀντηχεῖ μικροῦ Ἐξωκκλησίου,
Καὶ σπεύδω εὐλαβῆς ἐγὼ μ' ὀλίγα μύρτα μόνα,
Εἰς ἄλλον προσφιλεῖ ραδὸν, οὐχὶ σεπτοῦ ἁγίου...
Νὰ στέψω κόρης μέτωπον, ἀγρόν—οὐχὶ Εἰκόνα.
Αἶσθημα μέγα με καλεῖ ἐκεῖ, ἄλλη θρησκεία,
Ὁ ἔρως ἡ λιπόθυμος τοῦ βίου ἁρμονία.
Ἰουλίῳ 1883.

Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ.